

LBRIS

We know
books

ALEXANDRU VALENTIN CRĂCIUN

**REVOLTA SPIRITUALĂ
a unui preot de țară
în România comunistă:
Iorgu Cioruță alias Ion Robu**

Introducere de Preot Prof. ION BUGA

Editura Vremea
București
2024

CUPRINS

Abrevieri.....	9
Introducere.....	11
Argument	15
I. Iorgu Cioruță – repere biografice	19
Acțiuni îndreptate împotriva autorităților	28
Arestarea, anchetarea și procesul	36
Perioada de detenție (26.07.1962 -27.06.1964)	41
Viața după eliberare	43
Redeschiderea dosarului de acțiune informativă (13.01.1965).....	46
Slujitor în parohiile Lehliu, Ciocănești (1964-1966, 1966-1971)	47
Ieromonah la Mănăstirea Cernica (1976-1997)	53
Sfârșitul (8 ianuarie 1997)	59
II. Biserica Ortodoxă Română în primele decenii de după instaurarea regimului comunist	63
Instaurarea regimului comunist în România – implicații asupra vieții bisericești	66
Măsuri legislative ale statului comunist cu privire la viața bisericească	73
„Pariul” Patriarhului Justinian: <i>Apostolatul social</i> ...	81
III. Activitatea preotului Iorgu Cioruță în lumina arhivelor fostei Securități	91
Deschiderea dosarului de acțiune informativă (17.10.1961).....	91
Atitudinea preotului Iorgu Cioruță față de regimul comunist	94
Primul protest: <i>Priviți-mă și vedeți în ce situație au ajuns preoții și biserica sub comuniști!</i> (1951)	103

Un protest în versuri: <i>Jalea românilor</i> (1951)	107
Scrisoare către Patriarhul Justinian: <i>Cuvintele pastoralei înveninează și mai mult sufletul poporului, adâncesc și amărăsc rănila trupești și pe cele sufletești...</i> (1954)	116
Trei scrisori împotriva lui Mihail Sadoveanu: <i>Tu, care patronezi izgonirea călugărilor din mânăstire, te alipești de mânăstire?</i> (1960)	120
Prima scrisoare: <i>Nu bârși Sf. Cruce, căci vei pieri!</i> ...	122
A doua scrisoare: <i>Au doară și voi v-ați amăgit?</i>	125
A treia scrisoare: <i>Dar noi, care ne numim păstori, cum stăm oare nepăsători?</i>	129
Alte materiale „cu conținut dușmănos” (1954-1955, 1961)	132
Epigrame adresate Institutului Teologic din București: <i>Bravo taică, să trăiești! Te fac popă-n București!</i> (1954-1955)	133
Epigramă adresată Patriarhului Justinian: <i>Firesc ar fi să-ți faci damblaua! Să le conferi ordinul Cruce!</i> (1955)	135
Manifest împotriva numirii unui protopop: <i>Vrem protopop ales de noi!</i> (1961)	136
Conferințele preoțești: <i>Oamenii sunt datori să asculte mai întâi glasul lui Dumnezeu și să creadă în El!</i> (1962)	137
Câteva concluzii	143
Addenda: Opera teologică a preotului Iorgu Cioruță ..	145
Părintele Ilie Cioruță. O evocare	149
Bibliografie	151
Anexe	159

ABREVIERI

- A C N S A S** – Arhiva Consiliului Național pentru
Studierea Arhivelor Securității
- B O R** – Biserica Ortodoxă Română
- B R U** – Biserica Română Unită (cu Roma)
- C C al P M R** – Comitetul Central al Partidului
Muncitoresc Român
- C. p.** – Cod penal
- C N S A S** – Consiliul Național pentru Studierea
Arhivelor Securității
- E I B M B O R** – Editura Institutului Biblic și de
Misiune al Bisericii Ortodoxe Române
- M A I** – Ministerul Afacerilor Interne
- P M R** – Partidul Muncitoresc Român
- P N Ț** – Partidul Național Țărănesc
- P N R** – Partidul Național Român
- R P R** – Republica Populară Română
- U R S S** – Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste
- s.l.** – sine loco
- s.n.** – sine nomine
- s.m.** – sublinierile mele
- n.** – nota

ARGUMENT

„Nu mă cunoașteți voi pe mine. Poate după ce veți citi lucrările mele o să înțelegeți cine am fost.”¹

Preotul Iorgu Cioruță (1909-1997) a rămas, la mai bine de două decenii după moarte, o personalitate cvasinecunoscută a lumii bisericești, deși modul insolit în care și-a exprimat revolta față de regimul comunist, dar și față de unii reprezentanți ai clerului, ar fi meritat un interes mai consistent din partea istoricilor Bisericii Ortodoxe Române în secolul XX. Am avut ocazia să-l cunosc la mijlocul anilor 1990 și am fost frapat de neastâmpărul care-i dinamiza ființa. În preajma lui simțeai că te afli înaintea unui om viu, aș spune chiar dureros de viu. În mediul bisericesc, pe care l-am frecventat mulți ani mai târziu, cu prilejul studiilor teologice, aveam să constat că a fi (și a rămâne) viu pe dinăuntru, cu conștiința și credința intacte, constituie o provocare și poate, un pariu.

În perioada în care l-am întâlnit, preotul Iorgu, stabilit de ani buni la Cernica și cunoscut sub numele de călugărie Ilie, era unul dintre monahii cei mai îndrăgiți de către persoanele care frecventau mănăstirea: firav, mic de statură, plin de bunăvoință dar și de o râvnă neobosită pe care ți-era greu s-o asociezi cu asceza severă pe care, de altfel, o practica fără ostentație, te cucerea prin sinceritate și – cel puțin pe mine – prin umor. Ceea ce am simțit totuși, indefinit,

¹ Sorin ALPETRI (ed.): *Ieromonah Ilie Cioruță. Un om al Altarului*, Sf. Mănăstire Dervent, s.l., 1999, p. 26.

în prezența lui, era o tensiune, o încordare lăuntrică pe care încerca s-o ferească de ochii lumii și pe care o înțeleg acum ca pe o dovadă de luciditate, de dramatism existențial. Iorgu Cioruță a rămas, esențial, un om printre oameni și poate că aceasta e lecția de viață pe care o oferă, peste timp, celor ce se vor apleca asupra biografiei sale. Bisericii Ortodoxe Române, căreia i-a aparținut prin botez și slujire, îi oferă un model de implicare dezinteresată care evită formulele-șablon și rețetele prestabilite, de care reprezentanții clerului sunt uneori tentați să facă uz, în relație cu credincioșii.

Prezentul demers editorial scoate la iveală, pentru prima oară, o serie de documente scrise de mâna preotului Cioruță și păstrate în arhivele fostei Securități². Am considerat binevenită publicarea acestor mărturii arhivistice la mai bine de o jumătate de veac de la data redactării lor, cu atât mai mult cu cât au fost, până acum, ignorate în puținele abordări biografice existente³. Documentele dau mărturie despre o conștiință

² Îi mulțumesc lui Florin Duțu, cercetător și editor, pentru amabilitatea de a-mi fi facilitat accesul la documentele din arhivele C.N.S.A.S. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Dragoș Predescu, pentru lectura atentă a lucrării și pentru observațiile pertinente, de care am ținut cont.

³ Singura încercare de redactare a unei biografii mai consistente (din care însă lipsesc orice referiri la documentele din arhivele fostei Securități), îi aparține lui Sorin ALPETRI (ed.), *Ieromonah Ilie Cioruță...* pp. 5-29. Câteva referiri rezumative la fondul arhivistic existent la C.N.S.A.S. pe numele lui Iorgu Cioruță, dar și o sumară reconstituire biografică, apar în articolul [s.n.]: „Părințele Iorgu Cioruță sub persecuția comunistă”, *Ziarul Lumina*, 20 noiembrie 2014: <<https://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/documentar/parintele-iorgu-cioruta-sub-persecutia-comunista-96841.html>>, accesat la 27 mai 2017.

liberă, frământată de problemele veacului, angajată pentru binele comunității, dar și al Bisericii.

De altfel, recuperarea memoriei recente a Bisericii e un proces pe cât de dificil, pe atât de necesar și în fond, inevitabil. Desigur, prezumția de imparțialitate – *sine ira et studio* – constituie o condiție *sine qua non* pentru orice demers de acest gen. Astfel, aspectele susceptibile să creeze controverse nu trebuie escamotate ci dimpotrivă, analizate în contextul care, într-o formă sau alta, le-a generat, urmând ca *judicata posterității* să decidă care circumstanțe vor fi fost atenuante și care agravante. Acolo unde a fost posibil, documentele arhivistice au fost completate/coroborate cu alte mărturii scrise, menite să reconstituie contextul biografic⁴ și social. O abordare complementară, în care sursele bibliografice au fost chemate să se lumineze reciproc, a constituit dezideratul lucrării de față.

Ochiul vigilent al Securității a înregistrat informații prețioase din care putem desluși, ca într-un negativ fotografic, un profil ieșit din comun. Personalitatea preotului Cioruță se conturează treptat, cu fiecare nouă acțiune îndreptată împotriva autorităților: un suflet frământat, însetat de dreptate, revoltat de suferințele celor lipsiți de apărare, dar și un inspirat – și pe alocuri, virulent – pamfletar.

⁴ Pe lângă lucrarea editată la Mănăstirea Derwent, o importantă sursă (auto)biografică o constituie volumul *Amintiri din închiisoare*, apărut în 1998 la Editura Eparhiei Argeșului. În clipa de față, volumul este de negăsit în bibliotecile publice din România (nu are cod ISBN). Mulțumesc preotului inograful Silviu Marin (care mi-a pus la dispoziție o copie xerox după lucrare) și lui Cosmin Petrovici, pentru disponibilitatea de a consulta volumul în cadrul mănăstirii.

LIBRIG | We know books

Îmi place să cred că, prin publicarea acestor documente, redactate în primele decenii de după instaurarea comunismului, i se face, într-un fel, dreptate memoriei preotului Cioruță. Deși în timpul vieții a fost adesea ridiculizat, marginalizat și chiar considerat „fanatic”, o lectură atentă (și nepărtinitoare) a textelor aduce la lumină portretul unui om lucid și responsabil față de misiunea care i-a fost încredințată de către Biserică: aceea de a fi păstor de suflete.

Alexandru Valentin CRĂCIUN
(5 MAI 2024 – PAȘTELE ORTODOX)

I. IORGU CIORUȚĂ – REPERE BIOGRAFICE

„Nimic nu este ascuns care să nu se vădească”
(Matei 10, 26)

Biografia preotului Iorgu Cioruță nu a atras în mod deosebit atenția cercetătorilor, deși au existat unele încercări în acest sens. Sorin Alpetri, despre care am amintit deja, a redactat, pe baza mărturiilor și a scrierilor rămase de pe urma părintelui, o reconstituire convingătoare⁵. Cu toate acestea, cel puțin în lumina documentelor de arhivă, absente cu desăvârșire din biografia redactată de Alpetri, se poate spune că aceasta e departe de a fi exhaustivă.

Într-o autobiografie olografă, redactată *la cererea Prea Cuviosului Părinte Stareț al Mănăstirii Cernica*⁶, Iorgu Cioruță afirma că s-a născut la data de 30 iunie 1909 în comuna Vasile Alecsandri, satul Neatâr-narea, Raionul Tulcea, Regiunea Dobrogea⁷. Satul

⁵ Sorin ALPETRI (ed.): *Ieromonah Ilie Cioruță...*, pp. 5-29 (ediția cuprinde și câteva fragmente din scrierile preotului Iorgu Cioruță).

⁶ La acea dată, stareț al Mănăstirii Cernica era arhimandritul **Nifon Bărbieru** (cf. art. „Listă de stareți ai Mănăstirii Cernica”, în *Wikipedia*, <https://ro.wikipedia.org/wiki/Listă_de_stareți_ai_Mănăstirii_Cernica>, accesat la 26 mai 2017).

⁷ Autobiografie din data de 5 iunie 1978: ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 2, f. 37. Într-o notă informativă prezentă în dosarul de urmărire Iorgu Cioruță afirma „că este originar din comuna Independența de lângă Babadağ, dar

LIBRIS | We know books

Neatârnarea, numit odinioară, probabil după pârâul care trecea prin zonă, „Cail Dere” (denumire de sorginte turcă), aparține actualmente comunei Beidaud, situată în partea de sud a județului Tulcea, în Podișul Casimcea⁸.

Iorgu, unul dintre cei zece copii ai familiei Constantin și Elena Cioruță, a rămas orfan de ambii părinți încă înainte de începerea școlii, fiind nevoit să locuiască într-un orfelinat din orașul Tulcea până la înscrierea la **Seminarul Teologic din Constanța** (1923-1929)⁹.

---

părinții lui au venit acolo din Tecuci, fiind coloniști”. Declarație Rețeanu Cezar din 28 iulie 1962, în ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 1, f. 18.

⁸ Articol „Satul Neatârnarea”, în *Wikipedia*, <https://ro.wikipedia.org/wiki/Neat%C3%A2rnarea,_Tulcea>, accesat la 15 mai 2017.

⁹ Potrivit îngrijitorilor volumului *Amintiri din închisoare*, din cei 8 ani de seminar, Iorgu Cioruță a urmat „doi ani într-unul singur în două rânduri”, reușind să termine seminarul în doar 6 ani (1923-1929). Cf. IEROMONAHUL ILIE: *Amintiri din închisoare*, Editura Eparhiei Argeșului, Curtea de Argeș, 1998, p. 59. **Seminarul Teologic „Sfinții Împărați Constantin și Elena”** fusese înființat la 1 ianuarie 1923 și a funcționat începând cu data de 23 martie 1923, fiind găzduit în pavilioanele Regimentului 34, respectiv în pavilionul Regimentului 9 „Călărăși”. Din 24 iulie 1928, seminarul a funcționat în Cazarma „Traian” din Ostrov. Prin decizia nr. 3337/1 ianuarie 1931, Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice desființează Seminarul Teologic din Constanța, din lipsă de local propriu. Instituția a funcționat totuși până la finele anului școlar (1 iulie 1931). Seminarul va fi reînființat abia după 1990. Cf. Lavinia DUMITRAȘCU: „Zbuciumata istorie a Seminarului Teologic «Sfinții Împărați Constantin și Elena» din Constanța (1923-1931)”, în *Ziua de Constanța*, 25 iulie 2012, disponibil online: <<https://www.ziuaconstanta.ro/stiri/invitati/zbuciumata-istorie-a-seminarului-teologic-sfin-tii-impairati-constantin-si-elena-constanta-1923-1931-galerie-foto-665782.html>>, accesat la 25 martie 2024.

Copilăria i-a fost marcată de sărăcie: „Noi am fost oameni plugari, săraci; mama a făcut un cârd de copii și ne-a crescut cu borș, cu lapte, cu ouă, cu un porc pe care îl tăia la Crăciun; de abia aveam o hăinuță în spate, iar încălțăminte – opinci – ni le făcea tata; mai mult am umblat cu picioarele goale decât încălțat”¹⁰.

Anii de seminar i-a urmat cu sprijinul moral (și material) al preotului **Zaharia Popescu** de la Catedrala „Sf. Ierarh Nicolae” din Tulcea¹¹. De altfel, Zaharia Popescu s-a dovedit un adevărat părinte spiritual pentru Iorgu Cioruță încă de când acesta avea 7 ani, încurajându-l să se implice activ în toate serviciile religioase¹².

Seminarul i-a oferit un bun prilej pentru consolidarea vocației pastorale: „După băncile seminarului mă aprindeam de râvna propovăduirii și ajutorării tuturor, îmi făceam planuri cum să mă port, cum să slujesc, cum să povățuiesc pe fiecare; atâta carte ce am învățat, atâtea cărți ce am citit, să le împărtășesc și lor, pentru luminarea minții, dar mai ales purtarea în toate să-mi fie corectă, așa cum am primit de la părinți”¹³.

---

¹⁰ IEROMONAHUL ILIE: *Amintiri din închisoare...*, pp. 35-36.

¹¹ Pr. Alexandru Atanase BARNĂ (ed.): *Chipuri de lumină (I). Renumiți monahi din trecutul Arhiepiscopiei Bucureștilor*, Editura Cuvântul Vieții, Mitropolia Munteniei și Dobrogei, București, 2015, p. 149. **Zaharia Popescu** (n. 14.12.1854-d. 02.07.1934) fusese hirotonit preot pe seama Catedralei „Sf. Nicolae” din Tulcea la 11.11.1879. A fost subprotoiereu de Tulcea (1879-1924) și paroh al Catedralei „Sf. Nicolae” (din 1914). Primește decorația Coroana României în Grad de Cavaler în 1904. Este autorul unei istorii a Catedralei „Sf. Nicolae” din Tulcea. Cf. Pr. Nicolae-Sorin ION: *Catedrala Episcopală „Sfântul Ierarh Nicolae” din Tulcea. Repere istorice, permanențe spirituale și valori estetice*, ASA, București, 2009, pp. 19, 105.

¹² Sorin ALPETRI (ed.): *Ieromonah Ilie Cioruță...*, p. 9.

¹³ IEROMONAHUL ILIE: *Amintiri din închisoare...*, p. 39.

Componenta morală avea să se dovedească decisivă în formarea caracterului viitorului preot: „Auzeam de preoți cu scăderi morale, iubitori de bani, iubitori de petreceri, de avere, certăreți, îngâmfați, dușmănoși, răzbunători, leneși la slujbă, reci față de suferințele poporului, negustorași și îmi puneam în gând să fiu la timpul meu cu totul altfel”¹⁴.

Conform unei mărturii consemnate de către Sorin Alpetri, elevul Iorgu se remarcă prin conștiinciozitate și perseverență: „La școală era admirat și apreciat pentru râvna deosebită pentru învățatură. Dacă profesorii lipseau câteodată de la lecție, el își învăța singur materia din ora pierdută. Și-a ajutat întotdeauna colegii la învățatură, iar aceștia îl stimau și îl iubeau. La terminarea școlii, directorul a ținut să completeze cu propria mână pe diploma de absolvire, următoarele cuvinte: «Acesta a fost cel mai bun elev al școlii noastre»”¹⁵.

Se pare că tânărul seminarist a dorit la un moment dat să se călugărească, ceea ce atestă vocația sa pentru viața contemplativă, însă teama că nu va putea ține voturile monahale a fost mai puternică¹⁶. S-a căsătorit cu **Alexandrina Mirescu** (1909-1974)¹⁷, împreună cu care a avut doi copii: Constantin și Emil¹⁸.

¹⁴ IEROMONAHUL ILIE: *Amintiri din închisoare...*, p. 40.

¹⁵ Sorin ALPETRI (ed.): *Ieromonahul Ilie Cioruță...*, pp. 9-10.

¹⁶ Sorin ALPETRI (ed.), *Ieromonahul Ilie Cioruță...*, p. 10.

¹⁷ „CIORUȚĂ ALEXANDRINA, fiica lui Gheorghe și Ariclia, născută în Titu, Raionul Răcari regiunea București, la 21 iunie 1909”, cf. Raport întocmit de Plutonier N. Simion, Șeful Postului Voluntari, pe 7 noiembrie 1964, în: ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 2, f. 17.

¹⁸ În autobiografia redactată la Mănăstirea Cernica (1978), părintele Cioruță oferă câteva detalii despre familia sa: „Am 2 copii: Emil Cioruță n. la 8 august 1930, asistent medical la școala ajutoare nr. 7 din București și Constantin Cioruță

La finalizarea Facultății de Teologie din București (1933-1937), Iorgu Cioruță activa deja ca preot în Comuna **Ștefăneștii de Jos**, situată la 15 km N-E de București, în județul Ilfov¹⁹; fusese hirotonit în urmă cu șase ani, la 10 februarie 1931²⁰.

Trebuie adăugat faptul că numirea preotului Iorgu în Parohia Ștefăneștii de Jos s-a produs cu sprijinul politic al unuia dintre liderii proeminenți ai Partidului Național Țărănesc din perioada interbelică: **Dumitru Radu Ioanițescu** (1895-1970)²¹. O atestă atât notele

n. 1941, medic uman la spitalul Schela din Jud. Teleorman. Am un singur frate, Ion Cioruță, pe care nu l-am văzut de mulți ani, îl știam prin orașul Timișoara”. ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 2, f. 37. Din autobiografie lipsesc informații despre ceilalți membri ai familiei preotului Cioruță.¹⁹ **Biserica „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil”** din Ștefăneștii de Jos a fost zidită în 1825 pe locul unei biserici vechi din piatră, fiind târnosită în 1850 și pictată în 1861. Biserica a fost restaurată între 1929-1930. Pictura în stil realist (ulei) a fost restaurată în 1949. Forma veche a bisericii a fost dreptunghiulară (de corabie) dar prin adăugarea ulterioară (1940) a absidelor a căpătat o formă de cruce. Cf. „Parohia Ștefăneștii de Jos cu hramul Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, pe site-ul Protoieriei Ilfov Nord, <<https://protoieriailfov nord.ro/parohia-stefanestii-de-jos-cu-hramul-sfintii-arhangheli-mihail-si-gavriil/>>, accesat la 04.05.2024.

²⁰ Cf. Autobiografie din 17 septembrie 1962 (document olograf), în: ACNSAS, fond Penal, Dosar nr. 101581, vol. 1, f. 53.

²¹ **Dumitru Radu Ioanițescu** (1895-1970), avocat, profesor universitar la Academia Comercială din București, secretar general de minister, subsecretar de stat, ministru, deputat și senator. În 1926, în urma fuziunii dintre Partidul Național Român și Partidul Țărănesc, devine membru de frunte al Partidului Național Țărănesc. În 1946 a fost secretar general al Partidului Țărănesc Democrat. Vezi Dr. Romus DIMA: *Sub cupola Parlamentului. Controverse și perle verbale*, Ed. Fundația Culturală Gheorghe Marin Speteanu, București, 2000, p. 221.

informative prezente la dosarul de urmărire, cât și declarațiile din cadrul anchetei. Una dintre afirmațiile preotului Iorgu Cioruță, consemnată de către colegul său de arest, informatorul Cezar Rețeanu²², dezvăluie faptul că, în perioada interbelică „un tânăr absolvent de teologie rămânea fără post dacă nu se «alipea» pe lângă un om politic al zilei, care să-i obțină numirea, să-l sprijine”²³... De altfel, între D.R. Ioanițescu și tânărul Iorgu exista o relație de rudenie spirituală, primul fiindu-i naș de cununie²⁴.

Dacă e să dăm crezare declarațiilor existente la dosarul de anchetă penală, activitatea lui Cioruță în comuna Ștefănești a început încă din 1930²⁵. Contextul politic local era unul complicat, după cum reiese dintr-o altă notă informativă: „Familia CURICUȚĂ GHEORGHE²⁶ a fost în ceartă, scandal și judecată cu preotul MARIN ALECU²⁷ pe chestiuni politice.

²² Din păcate, nu am identificat date biografice semnificative despre informatorul Cezar Rețeanu.

²³ Declarație Rețeanu Cezar din 6 august 1962, în: ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 1, f. 14.

²⁴ Declarație Rețeanu Cezar din 28 august 1962, în: ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 1, f. 8.

²⁵ Declarație Rețeanu Cezar din 28 iulie 1962, în: ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 1, f. 18. Iorgu Cioruță va fi hirotonit preot la parohia Ștefăneștii de Jos în data de 10.02.1931.

²⁶ Câteva date despre Gheorghe Curicuță apar în dosarul de acțiune informativă: „S-a înscris în organizația legionară în 1937, a desfășurat o intensă activitate legionară, fapt pentru care a fost numit șef de sector legionar și a participat la rebeliunea legionară din 21-23 ianuarie 1941 din București”. Vezi ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 1, f. 174. Gheorghe Curicuță se afla și el în atenția informativă a Securității, în calitate de fost șef de garnizoană legionară în comuna Ștefănești.

²⁷ Preotul Marin Alecu a slujit la parohia Ștefăneștii de Jos între 1926-1930. Cf. „Parohia Ștefăneștii de Jos cu hramul

GHEORGHE CURICUȚĂ pe atunci era cuzist²⁸, iar preotul MARIN ALECU liberal. Între aceste două partide s-a dat o luptă mare. Din acest scandal prin influența politică pe care o avea GHEORGHE CURICUȚĂ coalizat cu frații lui NAE CURICUȚĂ și MATEI CURICUȚĂ precum și ILIE NEACȘU un alt socialist înfocat au făcut demersuri la mitropolie și l-au adus pe CIORUȚĂ preot în Ștefănești. Toată afacerea aceasta a fost rezolvată cu concursul direct al lui D.R. Ioanițescu, cunoscutul om politic național-țărănist, chestiunea s-a perfectat foarte repede. CIORUȚĂ a fost numit preot deocamdată ajutor fiindcă n-avea pe atunci studiile necesare terminate și nici loc vacant la Ștefănești. Odată adus preot la Ștefănești fără post legal înființat n-avea nici salariu bugetar de la stat. Menționez și subliniez că a fost adus în Ștefănești să facă un joc politic îndreptat împotriva preotului MARIN ALECU care era liberal înfocat. Preotul CIORUȚĂ ca să aibă existența asigurată i s-a dat un post de mare răspundere l-a făcut primar în Ștefănești. D.R. IOANIȚESCU avea nevoie de acest om să facă legătura între țărăniștii și cuziștii din Ștefănești care erau în mare ceartă pe atunci. A reușit făcând un preot primar de comună”²⁹.

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, pe site-ul Protoieriei Ilfov Nord, <<https://protoieriailfovord.ro/parohia-stefanestii-de-jos-cu-hramul-sfintii-arhangheli-mihail-si-gavriil/>>, accesat la 04.05.2024.

²⁸ Adept al curentului ideologic interbelic al cărui promotor a fost **A.C. Cuza** (1857-1947), considerat „părintele antisemitismului din România” și fondatorul Partidului Național Creștin.

²⁹ Notă a sursei Soldat Ion dată în fața Căpitanului Chifor Petre la data de 24 octombrie 1961, în: ACNSAS, fond Informativ, Dosar nr. 415748, vol. 1, f. 68.